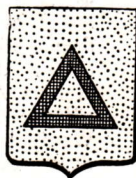

SLÄKTMEDELANDEN

N: 2.

UTGIVNA AV SLÄKTFÖRENINGEN SCHULMAN

Redaktör: ALLAN SCHULMAN Redaktionen adress: EKENÄS

△△△ Familjnotiser △△△

12. 4. 1947

● Ett klipp ur Gotlands Allehanda för den 14 oktober 1945 berättar följande:

Godsägare Håkan Stierncreutz von Schulman, Norrbys i Hall, blev på sin sextioårsdag i går föremål för hjärtliga hyllningar. Redan kl. fem på morgonen dånade salutskotten från gevär och kulsprutor. Det var socknens Hemvärn och lottakår som uppvaktade.

Plutonchef B. Friberg höll ett anförande och tackade jubilaren för vad han gjort för hemvärnet och överlämnade blommor, en födelsedagstårta samt tennfat jämte stop med inskriptioner. Så hyllades sexioåringen med blommor och presenter av familjemedlemmarna, av vilka en del kommit ända från Finland. Senare på dagen uppvaktade en deputation av socknens jordbrukare, som överlämnade en blomsterpjäs och en vackert inbunden, textad adress jämte subskriberad penninggåva.

Blommor och telegram inströmmade rikligt under dagens lopp.

På kvällen gav godsägare v. Schulman middag för ett åttiototal personer i Kappelshamns pensionat, varvid den populäre jubilaren ytterligare hyllades med tal och sång.

Det har hänt ganska mycket i vår släkt sedan senaste nummer av vår släkttidsskrift kom ut. Det ger detta nummer vältaliga bevis för. Av speciellt intresse är det denna gång att ta del av de uppgifter som släktens kaput, ingenjör Otto Schulmann, insamlat om de balt'ska ättmedlemmarnasöden. Redaktören ber även i detta sammanhang få framhålla det stora intresse kaput visat tidningen, vars innehållsrikhet och vederhäftigt vi helt har att tacka honom för.

Släktens medlemmar har f. ö. denna gång i glädjande utsträckning ihågkommit tidningen med rapporter, och redaktören hoppas även i fortsättningen på kortfattade meddelanden om allt som sker i släkten, bemärkelsedagar, dödsfall, födelser, dop etc. etc. Till slut: släkttidningen är trevlig att spara! Det första numret står f. ö. ännu att få för ett pris av mk 50:— genom hänvändelse till redaktören.

● Den 7 april förrättades dop hos Eva och Allan Schulman för deras förstfödda dotter. Dottern erhöi därvid namnen Jannecke Helena Allansdotter. Som dopförrättare fungerade pastor Harry Wentzel och barnet frambars av dess farmor Tyyni Schulman. Faddrar voro: Birgit Andersson, Ragnar Sandström, S. Holmberg, Carl-Magnus Schulman, Sirkka Tanner, Nils W. Lindholm, Anne-Marie Baumann (Schweiz) och Harry Stenius.

● Den 28/6 1946 förrättades dop hos Maj-Brit och Tönnies Schulman för deras förstfödda dotter. Barnet erhöi därvid namnet Eyvor Elisabeth. Den stämmingsfulla akten ägde rum i föräldrarnas hem i Helsingfors. Faddrar voro: Makarna Tyyni och Morgan Schulman, fröken Helena Stråhlman samt Sveriges minister i Bagota (Colombia) Karl Yngve Vendel. Närvarande voro, förutom moderns samtliga egna fröknarna Auda och Mary-Ann (Meijan) Schulman, bergsrådinnan Margit Forsström samt dipl.ing. Clas Andelin. Barnet frambars av föräldrarna och akten förrättades av pastor Tor Westman.

● Den 22 juli firades å Hiivola gård i Riihimäki bröderna Otto och Willy Schulmans 50-årsdag, — ett celebret tillfälle, där huvudmannen för vår släkt, samt hans tvillingbroder blevo av släkt och vänner hyllade på värdigt sätt.

Redan i arla morgonstunden, kl. 4 på morgonen, blev husbonden av gårdens underhavande uppvaktad med sång, varvid bl. a. en mycket gammal, å trakten i gamla tider föredommande födel-sedagsserenad, uppfördes. Sån-gen var mångstämmig och anfördes av läraren å Hiivola folkskola, Teivonen. Dagen inleddes med kaffe på morgonen kl. 7 för allt gårdens folk. Så följde under

Släktmötet 3.5.-46

Släktmötet den 3 maj 1946 hos Auda och Mejlan Schulman i Helsingfors fick en värdefull prägel genom att en medlem av den f. d. baltiska grenen, Otto von Schulmann, hedrade det med sin närvaro. Sammanlagt 21 medlemmar av släktföreningen hade hörsammat kallelsen: Otto von Schulmann, Rolf Koulumies, Petter och Margit Forsström, Enne Stråhlman, Aino, Sanni, Otto, Greta, Willy, Auda, Mejlan, Tönnies, Elsa, Heddy Irja, Morgan, Tyyni, Carl-Magnus, Eva och Allan Schulman.

Vid mötet redogjordes bl. a. för kassaställningen och de viktigaste händelserna som tmiat under året. Släktens kaput Otto Schulman höll ett högtintressant föredrag om vår släkts ursprung, vilket föredrag finnes refererat på annan plats i denna tidning. Mötet beslöt vidare att medlemsavgiften för de manliga medlemmarna skulle höjas till 200 mark men de andra avgifterna blev vid det förra.

En till mötet adresserad telegrafisk hälsning från Håkan och Carl Håkan von Schulman på Gotland i Sverige, som tyvärr kom fram försenad, är sin klangskönhet värd att bevaras till eftervärlden:

*Med fädernas andar hos släkten
i kväll
för urgamla ätten ett nordiskt hell!*

förmiddagens lopp uppvaktningar från traktens lantmannagille, från lantbruksproducenter, från lantbruksskivnor, från Finlands Svinavelsförenings direktion o.s.v., jämte grannar, släktingar och

Fort. sid. 15

BALTISKA GRENENS ÖDEN

Bland dem som det andra världskriget drabbat svårast hör säkert våra baltiska fränder. Gräns-spärr och andra vidrigheter höljer ännu mycket av det den baltiska grenen av vår släkt genomgått i dunkel, men det som sipprat ut, ger i alla fall oss ovedersägliga bevis om, för oss ofattbara umbäranden och lidanden. Hela den grenen är skingrad och de uppgifter vi är i tillfälle att ge här nedan, lämnas därför med en viss reservation.

Otto Wilhelm v. Schulman vistas i Finland. Nuvarande adress: Hiivola gård, Riihimäki. Om hans hustrus öde föreligger följande uppskakande berättelse:

Den 10 april 1945 mördades i Wien, vid oroligheter därstädes i samband med stadens erövring, fru Isabelle v. Schulman, född friherrinna v. Hoyningen-Huene, maka till f. d. direktören för A.B. Luther fanerfabriker i Reval, Otto Wilhelm v. Schulman. Samtidigt mördades hennes styvbroder, baron Constantin v. Ungern-Sternberg och dennes hustru Leonie, född grevinna Keyserling.

De blevo skjutna av portiern i det hus de bodde. Dottern, Sophie Ungern-Sternberg, var närvarande på gården då fadern sköts, men lyckades rymma, trots att även hon blev påskjuten. Modern återfanns död på trappan och fru v. Schulmann befann sig i källarn blandade övriga hyresgäster, där hon fann sitt öde. Hon hade, enligt hörsägen, inkommit i källarn just då denne galne man höll på med sitt skjutande, varunder han även riktade ett skott mot

henne. Hon hade då ropat "ich bin getroffen, bitte noch einmal", varpå han sköt en gång till. Då hade hon ännu sagt "danke", varefter hon förlorade medvetandet.

Hennes handling vittnar om ett stort mod och en stolt överlägsenhet, men kanske kan vi därur även läsa om en gränslös levnadströtthet efter allt de måste ha genomlevat de sista tiderna.

Med tillhjälp av senare tillstädeskomna ryska soldater begravade dottern sedan föräldrarna och s'n tant i trädgården, men blevo de senare behörigen jordfästa.

Godsägare August v. Schulmann, som förvaltat ett gods i polska Posen, hans hustru och dotter saknas sedan januari 1945. De torde knappast mera vara vid liv.

Helmuth v. Schulmann har i Bayern övertagit en liten såg, där även hans son, Henrik, och godsäga-

Fort. sid. 16

Det stora världskriget har ännu skördat ett offer bland släktens manliga medlemmar. På vintern 1945 försvann i striderna i Polen Max v. Schulmann, son till Otto Wilhelm v. Schulmann och hans maka Isabelle, född v. Hoyningen-Huene. Han var född i Reval 24. 5. 1926, hade tagit studentexamen 1943 i Misdra, Pommern, varefter han började studera konsthistoria. I december 1943 blev han emellertid inkallad i krigstjänst och i december påföljande år sänd till fronten, som "Panzerobergrenadier". Hans sista brev var daterat 13 jan. 1945.

Ost-Preussen levde på 1300—15-talen en gammal adelsläkt von Scolman eller Scholman. Namnet förekommer i de äldsta dokumenten i formen Scolmn, Scolim och Scolmen, antagligen härledande sig ur namnet på ett gods i Kr. Provins Holland i Ost-Preussen, som grundats på 1250-talet och som ännu i våra dagar förekommer under namnet Skolmen, som ett adligt "Vorwerk" till riddargodset Guistaimen. De äldsta, i statsarkivet i Königsberg ännu bevarade urkunderna, daterade 1385 7/2 i Elbing, äro tvenne länsbrev, enligt vilka en Jacob Scolim av ordensriddarna förlänas godsens Worgalin och Leyssen i Kr. Provins Mohrungen i Ost-Preussen.

Namnet Scolim förekommer i ett ännu äldre dokument av den 18 juli 1350, där det i samband med vissa privilegier för tvenne preussiska bröder, Wyssamyr och Gyntis, talas om ett fritt haken land "uff den felde gutteyn in unserm kamerampt czu scolim". (Gutteyn = med det nuvarande Guistaimen).

Godset Worgalin, eller Woiginthin som det också skrives, går i arv inom släkten genom 5 generationer och år 1540 nämnes som innehavare av godset Melchior Scholmer (Scolman, Scholmer). Också andra gods i samma trakter innehas av släkten, s. s. Gelewalt, Gross-Pikarten, Sardinen, Schmauch, Sparwein, Stollen o. a. och kalla sig medlemmarna t. o. m. en tid Gewalt, efter sitt gods, så som brukligt var i forna tider. De ännu bevarade dokumenten i Königsberg arkivet äro 9 till antalet och datera sig från 1383, 1540, 1542, 1543, 1559, 1584 och 1587. En delvis på dessa dokument sammansatt stamtavla medföljer. Den är kompletterad med trenne personer ur andra källor. I Riga förekommer dessutom år 1412 en handelsman Albert Scolman som dock ej här knutet placeras i filiationen. Ur dokumenten framgår att släkten med Casper v. Sculman (Scholman) år 1584 utdör på svärdssidan.

Har vår släkt då samband med denna, är en fråga man gärna önskade svar på. Starka tecken tyda på att så kunde vara fallet.

Frågan om varifrån vår släkt kommit till Baltikum, — närmast Ösel, — där den enl. vissa källor förekommit redan 1323, är ej löst. Enligt en gammal familjetradition skulle en medlem av släkten åtföljt konung Waldemar Seijer, då denne kom för att erövrä Ösel, alltså 1218. Men då namnet ej förekommer i danska källor på ifrågavarande tid torde denna teori kunna förkastas. Det är att märka att de danska arkiven ej undergått skövling av fiendehand och dessutom i våra dagar re-

står av en upprättstående trädstam, ur vars avsågade trenne grenar, åt vardera sidan eldsflammar utslå. På Melchior v. Scholmans vapen är trädstammen tvärställd med flammorna 2 uppat, 3 nedåt.

Om personer bära samma vapensköld, är detta ett bevis för att de äro släkt. Däremot förekommer det, som känt, ofta i äldre tider att medlemmar av samma ätt bruka sin egen vapensköld. Dock är i detta fall det i alla vapen förekommande 3-talet ett så talande bevis för släktskap, att det ej utan vidare kan förbigås.

En känd forskare, friherre Leopold von Ledebur, direktör för Konst-

tin, Melchior, äro typiska medeltida tyska förnamn för denna trakt.

Som ett känt faktum måste ännu framhållas, att även våra förfäder i Baltikum på 1400- och 1500-talen skrivit sitt namn Scholman, därur sedan utvecklats formen Schulman, v. Schulmann. En förfäggan hos fackmän har givit vid handen, att formen "Scolim" icke härrör ur latinet, utan antagligen ur det ur-tyska eller ur-preussiska tungomålet.

Historiskt ter sig kulturutvecklingen sålunda. År 1198, under korstågens tid, bildas den tyska riddarorden. Den anförtros uppgiften att sprida kristendomens ljus till de då ännu hedniska områdena i Ost-Preussen. År 1200 tilldelas de första gods och hospitalen i dessa trakter den tyska riddarorden. Mellan åren 1220—1250 underkuvas urbefolkningen, preussarna, och de äldsta städer, gods och borgar grundas. I norr, längs Östersjökusten, blomstrar dock sedan länge tillbaka, den mäktiga Hansa-kulturen, med de rika städerna Hamburg, Bremen, Lübeck o. a. Riddarna utsträcka småningom sin makt ända till Östersjön, där de år 1300 bemäktigar sig staden Danzig.

Alltså c. 100 år, eller 3 generationer, rymmes mellan den tid kulturen begynner slå rot i dessa hedniska ödebyggder och de här i dokumenten nämnda årtalen i vår släkts historia.

Genom den tyska riddarorden i Preussen sprides småningom kulturen till de hedniska områdena nordost, mot Litauen. Dock har redan långt tidigare kulturen sökt sig andra vägar till Baltikum.

Redan 1147 uppmanar påven de nordiska ländernas furstehus att företa korståg till de hedniska kustområdena vid Östersjön. 1205 försökte Danmarks konung, Waldemar Seijer, första gången erövrä Ösel, därefter 1218, men först 1221 lyckas det honom. Men ännu därefter måste ofta trupper ur den i Kurland grundade svärdsriddarorden tillkal-

Huru Scolmn blev Schulman

Härstammar vår släkt från Ost-Preussen?

Vid släktmötet den 3. 5. 46 höll inl. Otto Schulman ett intressant föredrag om vår släkts ursprung. Teorin förefaller sannolik och skulle komma med en lösning på ett problem som tidigare forskare brottats med.

dan äro väl ordnade. Den naturliga förklaringen på släktens härstamning vore den, att den inkommit med kulturströmningen eller korsfararna, närmast just från Ost-Preussen. Även namnet tyder därpå.

Bevarade sigill visa att släkten v. Skolmans medlemmar ej brukat samma vapen, utan förekomma bland dem flere olika former. Dock kan man i alla vapen skönja ett genomgående, dominerande tretal. Har detta faktum något samband med tretalet, "den liksidiga triangeln", i vår vapensköld? I ett v. Skolmans vapen förekommer 3 kulor på en vit tvärbalk, (ett möjligast enkelt tre-tal, liksom triangeln). I ett annat ha kulorna antagit formen av 3 dödsskallar, ur vilka eldsflammar, tre och tre, utslå. Hjälmprydnaden består av 3 vita liljor. Hans Scolmans vapen av år 1501 be-

kammarens i Berlin Museum Vaterländischer Alterthümer och föreståndare för museets etnografiska samlingar, uppgier i sin, år 1855 i Berlin utkomna bok, "Adelslexicon der Preussischen Monarchie", att släkten Scolman brukat som vapen "im Gold ein schwarzer Triangel, auf dem gekrönten Helme desgleichen."

Vi påstå icke att vår baltiska gren skulle direkt härstamma från denna preussiska gren, ej heller den direkt från oss. Men det finnes dock okända generationer både efter Jacob Scolim och före honom. Av förnamnen att döma står denna gren, v. Scolman, rätt långt på sidan om vår gren. Grenarna ha näml. icke gemensamma förnamn, och förnamn gå även i arv inom en släkt. Vi se hur Otto och Heinrich (Hinrich) äro genomgående i vår gren. De här förekommande Casper, Jacob, Mar-

las, för att underkuva uppror. Sålunda berättas, hurusom år 1227 en armé på 20,000 man, bestående av svärdsriddare, korsfarare, Riga-burgare och länngodsägare gå över isen till Ösel. År 1237 sammanslås sedan Svärdsriddarorden i Baltikum med den tyska riddarorden. Man kan lätt inse, att en stark kulturell växelverkan mellan de båda ordenstaterna efter sammanslagningen vidtager. T.ex. år 1334 kommer en armé riddare och preussare för att stå svärdsriddarna bi i kriget mot Litauen.

Som slutresultat framhålles följande fakta:

Med till visshet gränsande sannolikhet kan man nu antaga att vår släkt utgått från Ost-Preussen, där den förekommit då tyska riddarorden där begynner slå rot, alltså på 12- och 1300-talen. Släkten har antagit sitt namn, så som så många andra släkter, efter ett jordagods i Kr. Provins Holland i Ost-Preussen, ett "adligt förverk till godset Guistaimen", med namnet Scolmn, Scolim, som ännu i våra dagar förekommer under namnet Skolmen.

Namnet har sedan genom seklerna undergått en utveckling från Scolmn, Scolim, Scholmen till dels Scholman, Schulman, dels Skolman, — en helt förklarlig utveckling, med exempel på analoga fall på andra gods i samma trakter, från samma tid till nutid. Namnet har sålunda ej något med det tyska "Schule" att skaffa.

En gren har stannat i dessa hemtrakter, som jordäggande, tills den år 1584 utdör på svärdssidan. Andra medlemmar har med kulturströmmen förflyttat sig österut, till de nya landområden, som under kris-

Alma Schulman

Sedan Familjekronikan utkom år 1938, har en medlem av släkten avlidit som genom sin cvanliga själsläggning och utpräglade personlighet är värd ett omnämnande i släkt-tidskriften.

Den 16 september 1943 avled i Tavastehus fröken Alma Lovisa Sofia Schulman. Hon var den äldsta dålevande medlemmen av släkten, — vid sitt fränfalle i det närmaste 88 år, dock vid sina fulla själsförmögenheter intill sin död.

Född å familjegodset Lautsia i Hauho socken den 11. 12. 1855 som den äldsta i en stora barnskara, fick hon den uppfostran ett dåtida flickbarn ankom, genom undervisning av guvernant i hemmet. Hennes lyckliga barndom avbröts dock vid 16 års ålder, då familjegodset såldes, till följd av faderns, major Carl Leonard Schulmans konkurs. Familjen flyttade till Tavastehus, där man begynte ett nytt liv under ytterst brydsamma ekonomiska förhållanden.

tendomens täckmantel erövrar för den västerländska kulturen. Snarast vill man antaga, att denna emigration österut skett sjövägen, emedan denna kulturströmning är äldre.

Den i Riga 1412 förekommande Albert Scolman, varom redan nämndes, tillhör antagligen den här berörda grenen Skolman, och ej den på Ösel, måhända samtidigt förekommande adliga ätten Scholman. Sålunda klarnar här ett problem som tidigare forskare, bl.a. gen. maj. Hugo Schulman, brottats med.

Där torde hon besökt privata svenska flickskolan någon tid, men avgick 1871, för att därefter delta i skötseln av hemmet och de talrika minderåriga syskonen.

År 1882 nämndes hon till lärarinna för arbetsfångar vid länsfängelset i Tavastehus, och vid nämnda inrättning var hon sedan verksam som lärarinna i 43 års tid. Även skötte hon tidtals orgelnistens åligganden vid sagda inrättning.

Alma Schulmans hem i Tavastehus var en medelpunkt för släkt och vänner, icke endast så länge hennes mor, majorskan Louise Schulman levde, utan ock senare, ja ända till hennes död. Ytterst släktkär, värfast och hjälpsam var hon, och många äro de, som vid kaffekoppen fått njuta av hennes oförlikneliga "Ami-täts"-skorpor. — Hennes livsyn bottnade i en djup religiositet, dock var hon ingalunda världsfrämmande, utan följde noga ända till det sista med händelserna i dagspressen.

Hennes stora människokännedom, förvärvat under mångårigt arbete för samhällets avskum, och hennes kristliga personlighet, var ägnade att hjälpa henne i hennes tålamsprövande arbete. Vid sidan av sin befattning tog hon även med stort intresse del i alla religiösa företag i staden Tavastehus. Kristliga föreningen för unga kvinnor bör icke glömmas.

Som den sista överlevande av sin syskonkrets bildade hon den sista länken mellan nutid och äldre generationer. Många Lautsia-minnen hade hon bevarat, dem hon gärna berättade för lyssnande syskonbarn. Hon var ytterst fäst vid sin hem-

Forts. fr. s.d. 10

vänner från när och fjärran. Ett 100-tal telegram anlände under dagens lopp, varvid må nämnas, att en del släktingar genom Schulmanska släktfonden hyllat dagens hjältar, och en massa presenter fyllde "födelsedagsbordet". Då vardera jubilarerna intressera sig för konst, var det ej något under att konstverk fanns bland presenterna. Sålunda fingo både Otto och Willy var sin oljetavla målade av deras farmor majorskan Luise Schulman, den ena föreställande släktgodset Lautsia i Hauho på 1850-talet, samt var sin dito målade av deras far Dr. Hjalmar Schulman. Dessutom hade Hiivola gårds f.d. lantbrukspraktikanter förärat sin husbonde ett konstverk. Även må nämnas, att en mycket gammal och praktfull Schulmans vapenring i utarbetat massivt guld, som enligt traditionen alltid tillhört kaput i släkten, men efter majoren Carl Leonard Schulman som burit den, hamnat hos arkitekt Allan Schulman i Viborg, nu av hans son ing. Ch. Schulman överlämnades åt Otto Schulman.

Innan festmiddagen vidtog må nämnas ett trevligt inslag i att roa gästerna — en uppvisning av gårdens hästar. Hästparaden inleddes med uppvisande av ett avelssto jämte dess avkomma, 8 st. praktfulla djur. Därefter kommo gårdens unghästar 6 st, glänsande och välryktade, samt till sist moderston med småfö. Isynnerhet de sistnämnda tycktes själv vara roade av cirkusföreläsningen och ställde till en dans som emellanåt såg något farlig

socken Hauho, där hon på gamla dagar ägde en liten stuga.

Alma Schulman och hennes gammaldags gästfria hem bevaras iljust minne inom släkten.

ut för både åskådare och dem som uppvisade djuren, näml. husets söner och lantbrukspraktikanter. Så följde en parad av ett hundratal ankor och gäss, och till sist en uppvisning i hunddresyr av Dr. Ivar Wallgren, (Willys sväger).

Vid middagen hölls flere tal. Följande dag var sedan Hiivola gårds underhavande, ett 80-tal personer, bjudna på middag, som avslutades med dans i en närbelägen vacker björkhage, varför festen kan sägas ha räckt i dagarna två.

● 60 vuotispäiväänsä vietti leskirouva Tyyne Karoliina Schulman o.s. Wickström 22. 8. 1946 Harjavallan Käpylässä lähimpien omaistensa keskuudessa.

● I närvaro av Universitetets rektor, kolleger och anförvanter sammanlagt cirka 60 personer, ventilerades en 9 november 1946 vid Alexanders Universitet i Helsingfors i och för erhållandet av doktors graden, en av med. l.c. Rolf Kouluemies författad medicinsk avhandling: "Über die Wirkung der Metallchloride der zweiten Gruppe des periodischen Systems auf verschiedene Mikroorganismen". Som opponent fungerade professor P. Mustakallio och som custos professor W. Kerppola.

● Den 29 november 1946 föddes på Boijes förlossningshem i Helsingfors en son till Eva och Allan Schulman. Han kommer vid dopet att undfå namnen Leif-Allan Carl Morgan.

● Torsdagen den 13 februari avled på Stor-Tötär gård i Sydlojo doktorinnan Hedvid Matilda Schulman, född Rein, änka efter fil. dr. Hjalmar Schulman. Hon var vid sitt fränfälle 75 år gammal. Jordfästningen förrättades i hemmet varefter biläggnngen försiggick på Helsingfors gamla begravningsplats.

Ch. S.

Forts. fr. sid. 11

re August v. Schulmanns son, Axel arbeta. Adress: Marquartstein, Traunstein, Unterer Mühlfelsweg 5 b bei Knöll, Bayern.

Hans v. Schulmann befinner sig i ett läger för f. d. estniska medborgare i Danmark.

Magda v. Schulmann bor i Lübeck.

Harry v. Schulmann befinner sig i Hessen hos greve Sponeck, där han har anställning på Statsstuteriet Altefeld. Hans hustru Margaretha v. Mensenkampff är släkt med greve Sponeck.

Nikolaj v. Schulmann (ogift) har anställning i Westphalen som trädgårdsmästare vid en Spritfabrik. Adress: Gladback, Westphalen, Büersche Str. 159.

Heinz v. Schulmann är verksam som arkitekt i Frankfurt am Main, Winterbuch Str. 41, Gross Hessen.

Dr. Werner v. Schulmann, sysslar med hemslöjd och bor med sin moder, Karin v. Rosen, i Dahme, Ostholstein, Provinz Schleswig-Holstein. Här bor också Ingeborg v. Buxhoevden, född v. Schulmann, med sin familj.

Liselotte v. Schulman studerar konstindustri i München.

Woldemar v. Schulmann avled i Mecklenburg i september 1945 och ligger begravnen å godset Brunn, ägare baron Otto v. Oerzen, gift med baronessan v. Baer. Hans änka Anna v. Wrangel bor hos sin son Harry v. Schulmann i Hessen.

Ryttmästare Fritz v. Schulmann och hans fru, Tyra Hasselblad, äro bosatta i Stockholm. Adress: Grevturegatan 82.

Woldemar v. Schulmann är död.